

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ กรณีการข่มขืนและการโทรมหญิง บอบเด็กและ เยาวชนชายในบริบทของทฤษฎีเชิงบูรณาการ

ผศ.ดร.ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี¹ และคณะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศกรณีการข่มขืน การโทรมหญิงและการพรากผู้เยาว์ (กรณีการข่มขืน) ของเด็กและเยาวชนชาย โดยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนต่าง ๆ ทั่วประเทศซึ่งได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมฯชายบ้านกรูณา ศูนย์ฝึกและอบรมฯชายมุกดา ศูนย์ฝึกและอบรมฯชายบ้านอุเบกษา ศูนย์ฝึกและอบรมฯบ้านกาญจนาภิเษก ศูนย์ฝึกและอบรมฯสิรินธร ศูนย์ฝึกและอบรมฯจังหวัดสุราษฎร์ธานี ศูนย์ฝึกและอบรมฯจังหวัดสงขลา ศูนย์ฝึกและอบรมฯจังหวัดระยอง ศูนย์ฝึกและอบรมฯจังหวัดนครราชสีมา ศูนย์ฝึกและอบรมฯราชบุรี ศูนย์ฝึกและอบรมฯนครสวรรค์ ศูนย์ฝึกและอบรมฯอุบลราชธานี ศูนย์ฝึกและอบรมฯขอนแก่น ศูนย์ฝึกและอบรมฯเชียงใหม่ ศูนย์ฝึกและอบรมฯชายบ้านกรูณา 2 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 644 ราย นอกจากนั้นยังเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากเด็กและเยาวชนชาย ในศูนย์ฝึกและอบรมฯในเขตกรุงเทพมหานคร 12 ราย รวมทั้งเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าสำนวนคำพิพากษาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร อีก 30 คดี ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

¹ - อาจารย์ประจำคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
- Bachelor of Art degree in Political Science Ramkhamhaeng University , Thailand
- Master of Arts degree in Criminology and Criminal Justice Mahidol University, Thailand
- Doctor of Philosophy in Criminology, Justice Administration and Society Mahidol University, Thailand

1) ภูมิหลังทางสังคมของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดร้ายแรงทางเพศเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมฯ จังหวัดนครสวรรค์ และจังหวัดนครราชสีมา มากที่สุด คือ 85 และ 81 รายคิดเป็นร้อยละ 13.2 และ 12.6 ตามลำดับ ภูมิลำเนาเดิมของเด็กและเยาวชนชายๆ ส่วนใหญ่อยู่ในต่างจังหวัดคือประมาณร้อยละ 92 อายุเฉลี่ยในขณะที่กระทำผิดและอายุปัจจุบัน ประมาณ 16 ปี และ 18 ปี โดยที่อายุขณะกระทำผิดที่น้อยที่สุดของเด็กและเยาวชนชายๆ ประมาณ 9 ปี เมื่อพิจารณาถึงระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนชายๆ มากกว่าครึ่งหนึ่งอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รายได้ของเด็กและเยาวชนชายๆ โดยเฉลี่ยประมาณ 3,887 บาท ส่วนอาชีพของบิดามารดามากกว่าครึ่งหนึ่งคือรับจ้าง และทำไร่ทำนาทำสวน (เกษตรกร) ในด้านประวัติการกระทำผิด และพฤติกรรมในการกระทำผิด พบว่าเด็กและเยาวชนชายๆ เคยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดร้ายแรงทางเพศมาก่อนเป็นส่วนมากคิดเป็นร้อยละ 77.4 ส่วนในคดีอื่นๆ พบว่าไม่เคยถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดมาก่อน เช่นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เกี่ยวกับความสงบสุขเสรีภาพ ชื่อเสียง เกี่ยวกับอาวุธ และวัตถุระเบิดเหล่านี้ ในส่วนของพฤติกรรมในการกระทำผิดพบว่า เด็กและเยาวชนชายๆดื่มสุราหรือใช้สารเสพติดขณะกระทำผิดมากถึงร้อยละ 76.9 (จำนวน 494 คน / 148 คน)

2) จำนวนครั้งในการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กและเยาวชนชายๆ เคยทำการข่มขืนผู้อื่นมาแล้วมากกว่าหนึ่งครั้งจำนวนถึง 284 รายหรือคิดเป็นร้อยละ 44.2

โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.84 และ 1.857 ตามลำดับ ส่วนในคดีโทรมหญิงพบว่า เด็กและเยาวชนชายๆเคยร่วมกับเพื่อนทำการโทรมหญิงมากกว่าหนึ่งครั้งจำนวน 258 รายคิดเป็นร้อยละ 40.2 โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.55 และ 1.755 ตามลำดับ และนอกจากนั้นยังพบอีกว่าเด็กและเยาวชนชายๆเคยกระทำผิดในกรณีพรากผู้เยาว์ (เฉพาะการข่มขืน) มามากกว่าหนึ่งครั้งจำนวน 241 รายคิดเป็นร้อยละ 37.5 โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.61 และ 1.851 ตามลำดับ

3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ

จากตารางที่ 1 และแผนภาพ 1 ในส่วนถัดไปพบว่า ปัจจัยทางด้านความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยทางด้านการสนับสนุนจากเพื่อนที่เคยกระทำผิด ($\beta = 0.196^{**}$) และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยทางด้านการคิดที่บิดเบือนต่อเหยื่อของผู้กระทำผิด ($\beta = 0.186^{**}$) และมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นหรือเหยื่อ ($\beta = -0.290^{**}$) กล่าวคือ การที่เด็กและเยาวชนใช้สื่อลามกและมีความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบน เช่น การใช้ความรุนแรง ทำร้ายคู่สนทนาระหว่างร่วมเพศ เนื้อหาของสื่อที่เกี่ยวกับการร่วมเพศกับสัตว์ กับเด็กหรือคนแก่ ฯลฯ มากขึ้นเท่าใดยิ่งมีโอกาที่จะมีการคิดที่บิดเบือนต่อเหยื่อมากขึ้นเท่านั้น รวมไปถึงการมีโอกาที่จะเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนที่เคยกระทำผิดมาก่อนมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย ส่วนที่ความพึงพอใจต่อสื่อลามกๆ มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นหรือต่อเหยื่อนั้น หมายถึงว่าเด็ก

และเยาวชนที่คู่มือและมีความพึงพอใจต่อเนื้อหาของสื่อที่เบี่ยงเบนมากขึ้น มีแนวโน้มที่จะให้ความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะพบความสัมพันธ์ทางตรงระหว่างความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบนกับตัวแปรทั้งสามดังกล่าวมาแล้ว ยังพบความสัมพันธ์ทางอ้อมระหว่างความพึงพอใจต่อสื่อลามกๆ กับการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ($\beta = -0.055^*$) และการคิดที่บิดเบือนต่อเหยื่อ ($\beta = 0.052^*$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติรวมอยู่ด้วย ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบน ส่งผลต่อความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นที่ลดลง และส่งผลต่อการคิดที่บิดเบือนเพิ่มขึ้นโดยผ่านอิทธิพลของการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิด ซึ่งเป็นตัวแปรคั่นกลางที่คอยเป็นตัวเชื่อมโยงอีกส่วนหนึ่ง

ส่วนตัวแปรทางด้านการควบคุมตนเองต่ำหรือการขาดการควบคุมตนเองนั้น จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์ทางบวกทั้งต่อปัจจัยทางด้านการสนับสนุนจากเพื่อนที่เคยกระทำผิด และปัจจัยทางด้านการคิดที่บิดเบือน กล่าวคือ ยิ่งเยาวชนขาดการควบคุมตนเองมากเท่าใดยิ่งมีแนวโน้มที่จะเข้าไปรวมกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิด ($\beta = 0.27^{**}$) รวมทั้งการตีความหรือมีมุมมองต่อเหยื่อในทางบิดเบือนมากขึ้นเท่านั้น ($\beta = 0.259^{**}$) นอกจากนี้ปัจจัยดังกล่าวจะมีอิทธิพลทางตรงแล้วยังมีอิทธิพลทางอ้อมในทางบวกต่อความคิดที่บิดเบือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย ($\beta = 0.071^*$) ในทางกลับกัน ตัวแปรการควบคุมตนเองต่ำนั้นก็มีความสัมพันธ์ทางลบต่อความเห็นอกเห็นใจผู้

อื่น ทั้งทางตรงและทางอ้อมเช่นเดียวกันด้วย ซึ่งหมายถึงว่ายิ่งเยาวชนมีการควบคุมตนเองต่ำเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อยิ่งลดลงมากขึ้นเท่านั้น ($\beta = -0.209^{**}$) โดยอิทธิพลทางอ้อมระหว่างการควบคุมตนเองต่ำและความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่นเท่ากับ ($\beta = -0.074^*$) อิทธิพลทางอ้อมนี้เกิดขึ้นจากการผ่านตัวแปรคั่นกลาง (Mediating Effect) ทางด้านการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิดนั่นเอง นอกจากนี้ตัวแปรทางด้านการควบคุมตนเองต่ำ ยังมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อรูปแบบการใช้ชีวิตที่เสี่ยงภัย (Risky Lifestyle) ($\beta = 0.118^*$) ของเหยื่อ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเด็กและเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองต่ำจะถูกกระตุ้นยั่วจากคำพูด การแต่งกายของเหยื่อ และสภาพของเหยื่อที่อยู่ในอาการมึนเมา หรือเหยื่ออยู่ในสถานที่ที่ลับตาคนได้ง่ายกว่าผู้ที่มีการควบคุมตนเองในระดับสูง อย่างไรก็ตามในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ยังไม่พบว่า ปัจจัยทางด้านรูปแบบการใช้ชีวิตที่เสี่ยงภัย (Risky Lifestyle) ส่งผลต่อการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศของเยาวชนแต่อย่างใด ($\beta = -0.027$)

ในส่วนของอิทธิพลของตัวแปรที่ส่งผลต่อการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศทั้งการข่มขืน การโทรมหญิงและการพรากผู้เยาว์นั้นพบว่า อิทธิพลของตัวแปรทางด้านความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบน มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ความพึงพอใจต่อสื่อลามกๆ มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยอิทธิพลทางตรงมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความน่าหนักของอิทธิพลทางตรงต่อการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศเท่ากับ $\beta = 0.217^{**}$ กล่าวคือ

การที่เยาวชนมีความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบนส่งผลให้ตัวเด็กและเยาวชนกระทำผิดร้ายแรงทางเพศได้โดยตรง เช่นเดียวกัน อิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ $\beta = 0.09^*$ ซึ่งอิทธิพลทางอ้อมดังกล่าวนี้ได้ส่งผ่านตัวแปรคั่นกลาง (Mediating effect) ซึ่งได้แก่ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิด และการคิดที่บิดเบือน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอิทธิพลของความพึงพอใจต่อสื่อลามกๆ ทำให้เกิดการส่งเสริมหรือสนับสนุนและกดดันคนในกลุ่มเพื่อนให้กระทำผิดร้ายแรงทางเพศเพิ่มมากขึ้น ซึ่งอิทธิพลของความพึงพอใจต่อสื่อลามกๆ และการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนบางส่วนอาจทำให้เกิดมายาคติ ทำให้การรับรู้การตีความ หรือความเข้าใจต่อเหยื่อบกพร่อง เช่น ทำให้มองว่าเหยื่อเป็นคนให้ทำก่อน เหยื่อชอบที่จะถูกข่มขืน เหยื่อมีความสุขสนุกสนาน เหยื่อมีความสุขเต็มใจ และส่งผลให้ผู้กระทำผิดขาดความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อ ซึ่งเมื่ออิทธิพลของตัวแปรเหล่านี้เพิ่มสูงขึ้น เด็กและเยาวชนมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดสูงขึ้นตามไปด้วย

เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลทางตรงของตัวแปรการควบคุมตนเองต่อการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ ซึ่งเป็นอิทธิพลในทางบวกพบว่า มีค่าเท่ากับ $\beta = 0.274^{**}$ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ควบคุมตนเองได้ดี คือ เป็นคนที่มีความพุนั่นพล้นแล่น ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางเจ้าอารมณ์ ไม่แยแสความรู้สึกของคนอื่น ชอบใช้ร่างกาย และชอบกิจกรรมเสี่ยงภัยเหล่านี้ ส่งผลทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดทางร้ายแรงเพศได้โดยตรง ยิ่งไปกว่านั้นอิทธิพลของการควบคุมตนเองต่ำ (มากยิ่งขึ้น) ยังมีอิทธิพลทางอ้อมต่อ

การกระทำผิดร้ายแรงทางเพศ ($\beta = 0.120^{**}$) โดยอิทธิพลทางอ้อมนี้ผ่านตัวแปรคั่นกลาง ซึ่งได้แก่ตัวแปรทางด้านการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิด และการคิดที่บิดเบือน แล้วส่งผลต่อการกระทำผิดร้ายแรงทางเพศขึ้นในที่สุด

นอกจากอิทธิพลของตัวแปรทางด้านความพึงพอใจต่อสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบน ตัวแปรทางด้านการควบคุมตนเองต่ำแล้ว ตัวแปรทางด้านการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิดนับว่าเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ส่งผลโดยตรงต่อการกระทำผิดทางเพศ ได้มากกว่าตัวแปรอื่นๆ ทั้งหมด คือได้มากที่สุดโมเดล ($\beta = 0.372^{**}$)

อย่างไรก็ตามประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งก็คือ อาจมีตัวแปรอื่นๆ ที่นอกเหนือจากความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อและการคิดที่บิดเบือนที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง การสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิดและการกระทำผิดทางเพศๆ แม้ว่าตัวแปรทางด้านการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิดจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นทั้งทางตรง ($\beta = -0.124^*$) และทางอ้อม ($\beta = -0.057^*$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความสัมพันธ์ทางตรง ทางบวกต่อการคิดที่บิดเบือน ($\beta = 0.264^*$) แต่ความสัมพันธ์นี้กลับไม่ได้ส่งผลต่อการกระทำผิดทางเพศในทางอ้อม ($\beta = 0.027$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างใด มีเพียงความสัมพันธ์ทางตรงระหว่าง การสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำผิด กับ การกระทำผิดร้ายแรงทางเพศเท่านั้น ($\beta = 0.373^{**}$)

■ บัณฑิตแนะระดับนโยบาย

1) ผลการวิจัยครั้งนี้ ได้ชี้ให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบนที่ส่งผลต่อความคิด ความเชื่อของผู้ใช้สื่อฯ ซึ่งในเวลานี้ การเข้าถึงสื่อลามกเหล่านี้สามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็ว แพร่หลาย และเสียค่าใช้จ่ายน้อย ซึ่งการบริโภคสื่อลามกเหล่านี้คล้ายคลึงกันหลาย ๆ ประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้ คือ สื่อลามกเหล่านี้สามารถพบได้ทั้งในสื่อโฆษณาทั่วไป ในโทรทัศน์ ในสื่ออินเทอร์เน็ต และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ฉะนั้นการป้องกันปัญหาการเข้าถึงสื่อลามกเหล่านี้จึงเป็นเรื่องที่ยากลำบากมาก

ผลกระทบของสื่อลามกที่มีต่อการกระทำผิดนั้นเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมาก เนื่องจากการเข้าถึงสื่อลามกเหล่านี้ในปัจจุบันสามารถเข้าถึงได้ในขณะที่เด็กและเยาวชนยังมีอายุน้อย ๆ หากเด็กและเยาวชนมีการใช้สื่อเป็นประจำแล้ว ก็จะส่งผลต่อความคิด ความเชื่อของเด็กเหล่านั้น เนื่องจากช่วงวัยรุ่นตอนต้นถือเป็นช่วงแห่งการเจริญเติบโตทั้งในด้านร่างกาย และจิตใจ เป็นช่วงแห่งการเรียนรู้และทำความเข้าใจโลกภายนอก สื่อลามกที่เด็กและเยาวชนได้เห็นเป็นเหมือนแม่แบบในการเรียนรู้ทั้งในเรื่องทักษะการปฏิสัมพันธ์ มุมมองที่มีต่อเพศตรงข้าม การให้เกียรติและความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อเหล่านี้ ดังนั้นเมื่อวัยรุ่นเกิดทัศนคติในเชิงบวกต่อสื่อลามกเหล่านี้ อาจทำให้แนวความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชนบิดเบือนไป ย่อมส่งผลต่อความคิด ความเชื่อ ซึ่งเปรียบเสมือนตัวชี้้นำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด

ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญในเรื่องการป้องกัน ความใส่ใจต่อเด็กและเยาวชนในครอบครัวให้มาก มีการดูแลสอดส่องอย่างทั่วถึง และเมื่อสังเกตเห็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ผู้ปกครองเห็นควรต้องตักเตือน หรือลงโทษอย่างมีประสิทธิภาพ (Gottfredson and Hirschi, 1990) นอกจากนี้จะปลูกฝังให้เยาวชนมีภูมิคุ้มกันในการยับยั้งชั่งใจตนเองแล้ว ควรส่งเสริมให้เยาวชนเคารพในความเท่าเทียมกันระหว่างเพศอีกส่วนหนึ่งด้วย ส่วนในเรื่องการบำบัดแก้ไขผู้กระทำผิดนั้น คณะผู้วิจัยถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งอีกประการหนึ่ง ที่สมควรจะแสวงหาแนวทางในการบำบัดแก้ไขเนื่องจากผู้กระทำผิดที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่เคยกระทำผิดทางเพศมาแล้วและมีโอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำขึ้นมาอีก และที่สำคัญเด็กและเยาวชนเหล่านี้มีการคิดต่อการกระทำผิดรวมทั้งผู้เสียหายที่บิดเบือนส่วนหนึ่งด้วย ฉะนั้นในการบำบัดควรมีการปลูกฝังให้เยาวชนมีทักษะในการควบคุมตนเอง (Self-Control) มีการยับยั้งชั่งใจ และควรที่จะเพิ่มทักษะในการสื่อสาร การสะท้อนอารมณ์ และการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เข้าไปด้วย

2) ประเด็นในเรื่องอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ประเด็นนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญประเด็นหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการดูแลเอาใจใส่เด็กและเยาวชนของครอบครัว จากการศึกษาของ Gibbs, Giever and Higgins (2003) พบว่าการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม การสอดส่องดูแลเยาวชนอย่างทั่วถึง เป็นการปลูกฝังการควบคุมตนเอง รวมทั้งเป็นการป้องกันและลดช่องโอกาสที่ในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนลงได้ ในเรื่องดังกล่าวนี้เป็นเรื่องที่สอดคล้องกับผลการวิจัยหลายเรื่อง ที่ระบุถึงการขาดความเอาใจใส่ดูแล

จากผู้ปกครองทำให้เด็กและเยาวชนมีลักษณะ Low Self-Control (Gibbs, Giever, & Martin, 1998; Polakowski, 1994) ซึ่งคนเหล่านี้มักจะถูกปฏิเสธจากเพื่อน (Peer rejection) เมื่อเข้าสู่วัยเรียน (Olson, 1989; Olson & Hoza, 1993) ผลที่สุดแล้ว คนเหล่านี้มีแนวโน้มสูงที่จะหันเข้าหาเพื่อนที่เบี่ยงเบนหรือมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Peer) นี้ถือเป็นตัวแปรสำคัญที่จะส่งผลให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด

จากการวิจัยในครั้งนี้ได้ชี้ให้เห็นถึงโอกาสในการส่งเสริม สนับสนุนซึ่งกันและกันภายในกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำความผิดมาก่อน โดยเฉพาะในเรื่องช่องทาง เครื่องไม้เครื่องมือ และแรงจูงใจที่ทำให้คนในกลุ่มผู้กระทำความผิด รวมทั้งยังได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบันที่เรียกกันว่าปรากฏการณ์แบบ “Peer-to-Peer Sharing Network” ซึ่งถือเป็นที่ยอมรับและเป็นเครือข่ายที่มีการแลกเปลี่ยนสื่อลามกภายในกลุ่มและภายนอกกลุ่ม โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ตหรือทาง Bluetooth ที่กำลังระบาดอยู่ในขณะนี้ เมื่อเครือข่ายเกิดภาวะเหนียวแน่นกลมเกลียว (Cohesion) สิ่งก็ตามมาคือทัศนคติและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทางเพศต่างๆ (Greenfield, 2004) จากการศึกษาวิจัยก็พบว่าคนในกลุ่มหรือเครือข่ายมีแนวโน้มสูงที่จะหลอหลอมบุคลิกภาพแบบ Impulsive (ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของ Low Self Control) ก้าวร้าวทางเพศต่อสตรี และมีพฤติกรรมสำส่อน (Promiscuous) (Malamuth, Addison, & Koss, 2000) ในเรื่องนี้ถือเป็นตัวอย่างที่ดีของการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Reciprocal Effects) ของตัวแปรทางด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสื่อลามก และด้าน Low Self-Control ทั้งนี้เรา

คงไม่อยากให้ปรากฏการณ์เหล่านี้แพร่ระบาดจนไม่สามารถเยียวยาได้ อย่างไรก็ตามผลจากการศึกษาวิจัยก็พบว่าปัจจัยสำคัญในการหยุดยั้งหรือบรรเทาปัญหา “Peer-to-Peer Sharing Network” คือ

ก. รูปแบบการสื่อสารเรื่องเพศภายในครอบครัวจะต้องมีการสื่อสารที่เปิดกว้าง (Open Communication Style) (Bryant & Rockwell, 1994) พยายามพูดคุยกับเด็กพร้อมสร้างบรรยากาศในการพูดคุยที่อบอุ่นระหว่างกัน ผู้ปกครองจำเป็นต้องเท่าทันปัญหา มีใจที่เปิดกว้างในเรื่องทางเพศกับเยาวชน (Gunter, 2002) และเข้าใจถึงช่วงวัยของสมาชิกในครอบครัว

ข. จำเป็นต้องมีการถกอภิปราย (Discussion) กับเด็กในประเด็นเรื่องสื่อที่สื่อลามก ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่า เด็กที่มีพ่อแม่เป็นที่ปรึกษาหรือคอยถก อภิปรายในเรื่องสื่อลามก หรือสื่อสื่อลามกต่าง ๆ จะมีพฤติกรรมเสี่ยงในเรื่องทางเพศน้อยกว่า เด็กที่ไม่ได้มีการอภิปรายถกเถียงกับพ่อแม่ถึง 2 เท่า (Peterson, Moore, & Furstenberg, 1991).

ค. ควรดูโทรทัศน์หรือใช้อินเทอร์เน็ตร่วมกับเด็กและมีการให้ความรู้กับตัวในเวลาเดียวกันด้วย ซึ่งนอกจากอินเทอร์เน็ตแล้วโทรทัศน์ถือเป็นแหล่งในการเรียนรู้เรื่องทางเพศอีกทางหนึ่ง บ่อยครั้งมีภาพที่ไม่เหมาะสมปรากฏออกมา ซึ่งถ้าหากผู้ปกครองไม่มีเวลาในการดูโทรทัศน์หรือใช้อินเทอร์เน็ตพร้อมเด็ก ผู้ปกครองจำเป็นจะต้องมีการจำกัดเวลาการใช้สื่อเหล่านี้ให้เหมาะสม

ง. ควรมีการสังเกตพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชน และไม่ควรถัดตั้งคอมพิวเตอร์ไว้ในห้องของเด็กและเยาวชนหรือในที่ลับตา

จ. เมื่อพบว่าเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป เช่นมีความก้าวร้าวทางเพศ มีพฤติกรรมถ้ามอง (Voyeurism) มีสื่อลามกที่มีเนื้อหาเบี่ยงเบนประเภทต่างๆ ไว้ในครอบครอง ผู้ปกครองจำเป็นจะต้องพูดคุยกับตัวเด็กและนำเด็กเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษาให้เหมาะสมจากผู้มีความชำนาญในวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง เช่น จิตแพทย์ หรือ นักจิตวิทยา เป็นต้น

ในการตอบสนองต่อปัญหาเหล่านี้ นอกจากครอบครัวจะถือเป็นปัจจัยสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหามาตั้งแต่ต้นแล้ว หน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องควบคุมทั้งการเข้าถึง และการเผยแพร่สื่อลามกเหล่านี้อย่างจริงจัง และเข้มงวด รวมถึงการเตรียมโปรแกรมบำบัดให้เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทางเพศ ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ถือได้ว่าเป็นก้าวแรกที่มีการค้นพบปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อกระบวนการคิดและพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งในต่างประเทศปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ได้มีการพัฒนาเป็นโปรแกรมบำบัดแก้ไขที่มีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก หากปัจจัยเหล่านี้ได้มีการพัฒนาเป็นแบบวัด ที่ใช้ในการประเมินความเสี่ยง (Risk Factors) ด้วยแล้ว ก็จะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการประเมินผลด้านการบำบัดรักษาผู้กระทำผิดต่อไปในอนาคต

3) ควรนำข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งงานวิจัยชิ้นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาพัฒนาสร้างโปรแกรมการบำบัดที่เป็นที่ยอมรับและมีประสิทธิภาพ โดยยึดปัจจัยหรือตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติเป็นพื้นฐานทางทฤษฎี เพื่อประโยชน์ในการบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดร้ายแรงทางเพศ รวมทั้งเป็นต้นแบบในการสร้างโปรแกรมบำบัดผู้กระทำผิดในฐานความผิดอื่น ๆ ซึ่งส่วนนี้อาจสร้างโปรแกรมการบำบัดโดยอาศัยความร่วมมือจากนักวิชาการที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานราชทัณฑ์ งานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญในการบำบัดผู้กระทำผิดในมหาวิทยาลัย หรืออาจนำโปรแกรมที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในต่างประเทศ มาประยุกต์ใช้ร่วมกับตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จนสามารถพัฒนาโปรแกรมที่มีประสิทธิภาพ-ประสิทธิผล และเหมาะสมกับสภาพปัญหาของผู้กระทำผิดในสังคมไทยต่อไป

